

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 319/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Janou Šepelovou, advokátkou, Námestie slobody 13/25, Humenné, proti postupu Okresnej prokuratúry Humenné v trestnom konaní ČVS: ORP-87/2-VYS-HE-2023 a uzneseniam Okresnej prokuratúry Humenné č. k. Pv 278/23-7702-59 z 27. júna 2025 a č. k. Pv 278/23-7702-60 z 27. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. septembra 2025 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 17. septembra 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „okresná prokuratúra“) a jej rozhodnutiami označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, zakázať okresnej prokuratúre pokračovať v porušovaní jej základných práv a slobôd, priznať jej finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka vzniesla 10. septembra 2024 a 23. septembra 2024 námietky zaujatosti proti vyšetrovateľovi Mgr. Ľudomilovi Šalatovi v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Humennom (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-87/2-VYS-HE-2023, v ktorom mala v tom čase postavenie obvinenej pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona. Daný vyšetrovateľ o týchto

námietkach rozhodol uznesením z 18. októbra 2024 a uznesením z 19. októbra 2024 (ďalej spoločne len „uznesenia vyšetrovateľa“) tak, že sa podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku s poukazom na § 31 ods. 1 Trestného poriadku nevyučuje z vykonávania úkonov trestného konania. Po rozhodnutí vyšetrovateľa o námietkach zaujatosti bolo sťažovateľke obvinenie zrušené a v súčasnosti sa s ňou koná ako s podozrivou. Proti uzneseniam vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosti, o ktorých rozhodla okresná prokuratúra napadnutými uzneseniami tak, že uznesenia vyšetrovateľa podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušila, avšak z iných ako v sťažnostiach uvedených dôvodov. Námietky zaujatosti proti vyšetrovateľovi totiž podľa okresnej prokuratúry neboli vznesené procesne predpísaným spôsobom bezodkladne, preto o nich vyšetrovateľ ani nemal rozhodovať.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. V prvej rovine argumentácie sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v postupe okresnej prokuratúry pri rozhodovaní o sťažnostiach podaných proti uzneseniam vyšetrovateľa. Okresná prokuratúra po dobu približne osem mesiacov nekonala o riadne a včas podaných opravných prostriedkoch, čo odôvodnila tým, že lehota na rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľky bola predĺžená na základe interného predpisu. Interný predpis prokuratúry však nemá právnu silu zákona, nebol konštituovaný zákonodarcom a nebol ani vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, aby mohol byť na jeho základe vykonaný zásah do akéhokoľvek základného práva alebo slobody. Sťažovateľka nesúhlasí ani so záverom okresnej prokuratúry, podľa ktorého bol dlhší čas rozhodovania o sťažnostiach spôsobený predložením spisu na rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“), pretože ide o zavádzajúce a právne irelevantné tvrdenie. Rozhodovanie okresnej prokuratúry v uvádzanej dĺžke je excesom zo zákona, ktorý nemožno ospravedlniť žiadnymi objektívnymi okolnosťami.

4. Sťažovateľka v druhej linii sťažnostnej argumentácie obšírne nesúhlasí s vybavením námietok zaujatosti. Uznesenia vyšetrovateľa neposkytujú podstatné odpovede na jej tvrdenia o nedôvodnom vznesení obvinenia a účelovom ignorovaní relevantných skutočností vyšetrovateľom, ktoré mali odôvodňovať jeho zaujatosť. Len samotná vedomosť sťažovateľky o totožnosti vyšetrovateľa nemohla byť dôvodom na vznesenie námietok zaujatosti, pretože zaujatosť vyšetrovateľa založili až ním nekorektne realizované úkony trestného konania z 2. augusta 2024 a 25. augusta 2024. Námietky zaujatosti tak sťažovateľka vzniesla 10. septembra 2024 a 23. septembra 2024 bezodkladne po tom, keď sa dozvedela o ich dôvodoch. Uznesenia vyšetrovateľa neobsahujú údaje o tom, kedy sťažovateľka nadobudla vedomosť o skutkoch a postupoch vyšetrovateľa, ktoré objektívne zakladajú dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. O totožnosti namietaného vyšetrovateľa sa mala sťažovateľka dozvedieť 10. mája 2023, avšak v daný deň bola účelovo vypočúvaná ako svedkyňa, hoci už v tom čase bolo zrejmé, že je podozrivou. V dôsledku toho jej boli odňaté práva, ktoré jej ako podozrivej prináležali. Zásadné je, že výsluch sťažovateľky 10. mája 2023 ani nevykonal namietaný vyšetrovateľ, ale iný vyšetrovateľ. Ak okresná prokuratúra zaujala názor, že námietky zaujatosti boli vznesené oneskorene, mala ich iniciatívne preskúmať ako iné relevantné podania, predovšetkým ako žiadosti o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku. To sa v danom prípade nestalo, čím bol porušený princíp výkladu práva v prospech zachovania a uplatnenia základných práv jednotlivca. Okresná prokuratúra v napadnutých uzneseniach neprípustne a mechanicky prevzala argumentačné závery skoršieho upovedomenia krajskej prokuratúry aj s chybne uvedeným slovom „prokurátor“ (namiesto

„vyšetrovateľ“, pozn.). Navyše, vo výroku uznesenia okresnej prokuratúry č. k. Pv 278/23-7702-60 z 27. júna 2025 je chyba v dátume vydania ním zrušovaného rozhodnutia. Sťažovateľka je celkového názoru, že orgány činné v trestnom konaní postupujú v jej veci tendenčne a koordinovane v jej neprospech.

5. V ďalšej argumentácii sťažovateľka podrobne rozvíja tvrdené dôvody zaujatosti vyšetrovateľa Mgr. Ľudomila Šalatu. Celé prípravné konanie je od samého počiatku poznačené nezákonnosťou a účelovosťou postupu tohto vyšetrovateľa. Popri už uvádzaných okolnostiach sťažovateľka tvrdí, že vyšetrovateľ postupoval svojvoľne, keď vydal rozhodnutie o vrátení vecí zaistených v predmetnom trestnom konaní s odôvodnením, že sťažovateľka nemá právo k zaisteným veciam, hoci mu bolo známe (okrem iného) minimálne to, že o tejto otázke prebieha civilné konanie. Zrušenie uznesenia o vrátení vecí nadriadenou prokuratúrou s odôvodnením, že existujú pochybnosti o práve k zaisteným veciam, uvedenú skutočnosť potvrdzuje. Sťažovateľka od začiatku tvrdí a preukazuje, že má právny titul k zaisteným veciam. Uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľke a už zmieňované uznesenie o vrátení vecí nebolo riadnym procesným postupom vyšetrovateľa, pričom obe uznesenia vydal vyšetrovateľ na základe záväzných pokynov okresnej prokuratúry. Na rovnakých dôvodoch, ako boli založené sťažnosti proti avizovaným uzneseniam, boli založené aj sťažovateľkine námietky zaujatosti, a preto o sťažnostiach podaných proti uzneseniam vyšetrovateľa (o námietkach zaujatosti, pozn.) nemal rozhodovať prokurátor, ktorý dal záväzný pokyn na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o vrátení vecí.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K napadnutému postupu:

7. K napadnutému postupu odkazuje ústavný súd na svoju konštantnú judikatúru (m. m. napr. IV. ÚS 169/2026), podľa ktorej cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje tomuto základnému právu ochranu len vtedy, ak žiadosť o ochranu bola uplatnená v čase, keď namietané porušenie práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o nej už nie je spôsobilé naplniť účel poskytovanej ochrany. Tento konzistentný právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Sťažovateľka doručila ústavnému súdu ústavnú sťažnosť v čase, keď bol napadnutý postup už zavŕšený doručením napadnutých uznesení sťažovateľke (17. júla 2025, pozn.). Tým bolo konanie o sťažnostiach sťažovateľky proti uzneseniam vyšetrovateľa ukončené. Ústavná sťažnosť sťažovateľky preto v predmetnej časti už v okamihu jej doručenia ústavnému súdu

(16. septembra 2025, pozn.) smerovala proti napadnutému postupu, ktorým už k zásahu do jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy dochádzať nemôže. V tejto časti bolo preto nevyhnutné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K napadnutým uzneseniam:

8. Ústavný súd pripomína, že v zmysle princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého relevantnej časti je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 681/2025).

9. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je totiž založená na tom, že predstavuje subsidiárny prostriedok na ochranu základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Právomoc ústavného súdu je teda vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Jedinú výnimku z tohto pravidla predstavuje § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno neodmietnuť inak neprípustnú ústavnú sťažnosť z dôvodov hodných osobitného zreteľa (m. m. napr. II. ÚS 681/2025).

10. Ústavná sťažnosť teda má byť podaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (m. m. napr. II. ÚS 681/2025).

11. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý orgánu verejnej moci umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanovuje, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením ústavného princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých

inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (m. m. napr. II. ÚS 681/2025).

12. Hoci sťažovateľka nebola v trestnom konaní ku dňu vydania napadnutých uznesení (27. júna 2025) obvinená, ústavný súd rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zo súvisiaceho spisu sp. zn. Rvp 2451/2025 (I. ÚS 1/2026) zistil, že sťažovateľka požívala v deň vydania napadnutých uznesení v tom istom konaní na okresnej prokuratúre procesný status podozrivej. Vyplýva to z dvoch príkazov na zaistenie huteľnej veci č. k. Pv 278/23/7702-61 a č. k. Pv 278/23/7702-62 z 27. júna 2025 vydaných okresnou prokuratúrou, v ktorých je sťažovateľka kvalifikovaná ako podozrivá.

13. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka mala v intenciách veci k dispozícii iný bezprostredne a priamo dostupný prostriedok nápravy, ktorým bola žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Ústavný súd už uviedol, že možnosť podať avizovanú žiadosť patrí aj podozrivému bez ohľadu na to, že podozrivý nie je uvedený medzi oprávnenými osobami objektivizovanými v § 210 Trestného poriadku. Zuzujúci výklad by bol totiž v rozpore s § 33b ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého má podozrivý práva a povinnosti obvineného, ako aj právo na obhajobu v plnom rozsahu podľa Trestného poriadku, ak Trestný poriadok neustanovuje inak alebo ak nejde o práva a povinnosti, ktoré môžu byť z povahy veci priznané iba obvinenému (m. m. napr. II. ÚS 405/2025, III. ÚS 228/2025). Sťažovateľka teda ako podozrivá mohla podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku požiadať o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry v prípravnom konaní tak, aby boli odstránené nedostatky, ktoré môžu spočívať v tom, že prokurátor nevykonal určitý úkon, nerozhodol alebo rozhodol nezákonne (m. m. napr. II. ÚS 681/2025). Žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry, ktorý ju preskúma a o výsledku upovedomí žiadateľa.

14. Z ústavnej sťažnosti napokon vyplýva, že sama sťažovateľka si bola vedomá faktu, že mohla využiť prostriedok obrany svojich práv predpokladaný v § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Skutočnosť, že tak neurobila z dôvodu ňou tvrdenej predpojatosti krajskej prokuratúry voči jej osobe, nemôže mať na uvedené žiaden vplyv. Argumentáciu sťažovateľky o tom, že krajská prokuratúra sa nachádza v pozícii potenciálneho porušovateľa jej práv z dôvodu, že vo veci už raz rozhodovala s výsledkom pre sťažovateľku negatívnym, nemožno akceptovať. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na upovedomenie krajskej prokuratúry sp. zn. 3KPt 239/24/7700 z 23. decembra 2024, v ktorom sa však krajská prokuratúra vyjadrovala k včasnosti námietky zaujatosti vznesenej sťažovateľkou proti osobe prokurátora okresnej prokuratúry vykonávajúceho dozor nad zákonnosťou prípravného konania v trestnej veci sp. zn. Pv 278/23/7702, a nie k včasnosti vznesenia námietky zaujatosti proti vyšetrovateľovi. Skutočnosť, že okresná prokuratúra sa v napadnutých uzneseniach na uvádzaný právny názor odvolala, nemení nič na skutočnosti, že krajská prokuratúra neformulovala svoj názor v súvislosti s osobou vyšetrovateľa. Navyše, ak by bola sťažovateľka v budúcnosti názoru o zaujatosti konkrétneho prokurátora krajskej prokuratúry, nič by jej nebránilo sa proti uvedenej situácii brániť procesne predpísaným spôsobom.

15. Ústavný súd zhrnuje, že sťažovateľkina argumentácia dôvodom hodným osobitného zreteľa vo výsledku neneguje ani nepopiera existenciu bezprostredného a priamo dostupného prostriedku

ochrany jej práv postulovaného v § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľka sa podľa názoru ústavného súdu len v hypotetickej rovine obáva procesného neúspechu v konaní o takom prostriedku, čo v okolnostiach veci nemôže opodstatniť prelomenie princípu subsidiarity v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Princíp subsidiarity je totiž teda pre uplatnenie právomoci ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti kľúčový a akúkoľvek výnimku je potrebné vykladať reštriktívne s vedomím, že konanie pred ústavným súdom nie je konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník trestného konania vlastným postupom zanedbal, keď si nehájil svoje práva, hoci tak urobiť mohol a mal. Argumentačné a dôkazné bremeno pri uplatňovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré zaťažuje sťažovateľa, sťažovateľka v intenciách veci neuniesla, a preto nebolo možné pristúpiť k vecnému posúdeniu dôvodnosti sťažnostnej argumentácie v rozsahu cielenom proti napadnutým uzneseniam (m. m. napr. I. ÚS 9/2026, III. ÚS 552/2024).

16. Navyše, ak Trestný poriadok v § 33b profiluje podozrivého ako legálne definovanú osobu (§ 10 ods. 25) s atribútom podozrenia (už bližšie nedefinovaného) zo spáchania trestného činu na základe akýchkoľvek „zistených skutočností“, a to aj bez dôvodnosti takého záveru v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku, posúva to podozrivého do pozície subjektu trestného konania (§ 10 ods. 10 Trestného poriadku) a osoby s explicitne priznanými právami a povinnosťami obvineného (okrem výnimiek vyplývajúcich z povahy veci, keďže napr. podozrenie sa nevznáša uznesením ako obvinenie, preto nie je aktuálny sťažnostný režim proti jeho konštituovaniu, resp. okrem zákonom explicitne ustanovených výnimiek z takej pozície). Tým sťažovateľka ako podozrivá nadobúda status osoby brániacej sa proti (aj už, resp. čo i len) potenciálne vznesenému obvineniu, pričom ide o inštitút generovaný zákonom v širokej miere všeobecnosti. V dôsledku princípu subsidiarity sa tak sťažovateľka v procesnej pozícii podozrivej dostáva mimo zorného poľa primárnej ochrany svojich základných práv prostredníctvom ústavného súdu, keďže jeho právomoci predchádza právomoc iných orgánov verejnej moci. Predmetom prieskumu je v konaní o ústavnej sťažnosti (okrem niektorých výnimiek, napríklad pri odňatí osobnej slobody obvineného väzbou, alebo v prípade generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia v podobe zaistenia majetku obvineného) až výsledková spravodlivosť. Inak povedané, ústavný prieskum je v zásade prípustný až v situáciách, kde sa dotknutá osoba neochráni v ďalších štádiách trestného konania prostredníctvom všetkých pre ňu využiteľných prostriedkov, a to aj tzv. riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (m. m. IV. ÚS 401/2024). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v prípadnej trestno-procesnej inštančnej postupnosti rozhodovania (m. m. napr. I. ÚS 1/2026).

17. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napokon ústavný súd len *obiter dictum* poznamenáva, že tento článok ani nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, keďže sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie konania iného orgánu verejnej moci, typicky orgánu činného v trestnom konaní (m. m. napr. I. ÚS 445/2025, III. ÚS 264/2026).

18. So zreteľom na uvedené neostalo ústavnému súdu nič iné, ako sťažovateľkinu ústavnú sťažnosť v rozsahu cielenom proti napadnutým uzneseniam odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka v okolnostiach veci nevyužila prostriedok ochrany práv predpokladaný v § 210 ods. 2 Trestného poriadku a jeho

nevyužitie z dôvodu hodného osobitného zreteľa podložila len argumentačne deficitne. Navyše, sťažovateľka môže mať v závislosti od vývoja trestného konania možnosť uplatniť aj iné zákonom priznané prostriedky na ochranu jej základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je a nemôže byť mechanicky situovaný do pozície univerzálneho orgánu zasahujúceho v trestnom konaní od úvodnej fázy, nahrádzajúc tak iné orgány s legálnou právomocou predchádzajúcou jeho právomoci.

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu